Siedem trąb

Księga Objawienia 8 – 11

> A dwudziestu czterech starszych, którzy siedzą przed Bogiem na swoich tronach, upadło na twarze i oddało Bogu pokłon – Obj. 11:16.

Siedem trąb brzmiących w Objawieniu, opisanych w rozdziałach 8-11, przedstawia nauczanie pochodzące od każdego z siedmiu posłańców. Tekst nie relacjonuje, jak brzmiały poszczególne trąby, ani nie zawiera treści każdej z tych wiadomości. Zamiast tego, opisuje efekt każdego dźwięku. A zatem, same symbole nie pokazują treści każdej z wiadomości, ale raczej efekt jaki wywierają na świecie.

Obraz siedmiu trąb różni się od siedmiu pieczęci. Podczas, gdy siedem pieczęci pokazuje efekt każdego posłannictwa wywierany na prawdziwym Kościele, siedem trąb ujawnia wpływ, jaki każda z wiadomości ma na resztę świata. Ważne jest, aby pamiętać, że fragmenty dotyczące siedmiu trąb są napisane z perspektywy świata; to znaczy jak świat postrzega siebie, jako dotkniętego przez te posłannictwa. Dlatego, gdy w opisie biblijnym dzieje się coś złego, może to być tylko złe z punktu widzenia świata i nominalnych systemów religijnych.

Siedem trąb, które ukazano w Objawieniu 8-11, przypomina siedem dni, kiedy Izraelici okrążali starożytne miasto Jerycho i dęli w siedem trąb. Podobnie jak w przypadku siedmiu pieczęci, lud Boży (Izrael) miał zupełnie inną perspektywę zniszczenia Jerycha niż jego mieszkańcy. Tak więc prawdziwy Kościół widząc niszczące skutki brzmienia trąb raduje się, ponieważ przedstawiają one sprawiedliwe sądy Boże.

Pierwsza trąba, Obj. 8:7

Pierwsza trąba obwieściła grad i ogień zmieszane z krwią, które zostały rzucone na ziemię; wówczas trzecia część drzew została spalona, a cała zielona trawa również spłonęła. Ten opis przedstawia Boży sąd nad narodem izraelskim. To właśnie w pierwszym okresie kościoła Żydzi utracili Bożą łaskę i zostali rozproszeni. „Oto wasz dom zostanie wam pusty” (Mat. 23:38). Ponieważ zieleń oznacza życie, zielona trawa jest trafnym opisem Żydów, którzy byli usprawiedliwieni pod Zakonem. Jednak wraz z przejściem do Wieku Ewangelii usprawiedliwienie z Zakonu przestało być aktualne. „I nie ma w nikim innym zbawienia. Nie ma bowiem pod niebem żadnego innego imienia danego ludziom, przez które moglibyśmy być zbawieni” (Dzieje Ap. 4:12). W ten sposób Żydzi stracili swą pozycję przed Bogiem; zielona trawa zwiędła.

Druga trąba, Obj. 8:8-9

Kiedy drugi anioł zadął w trąbę, góra, płonąca ogniem, została wrzucona do morza. Góry reprezentują cywilne rządy (królestwa). Właśnie w tym okresie Kościoła rozpoczął się upadek pogańskiego Rzymu, zaś w siłę rosła nowa organizacja, znana pod nazwą Rzymu papieskiego. Zniszczenie jednej trzeciej okrętów może przedstawiać wielu kupców, którzy stracili swe przedsiębiorstwa, gdy upadł pogański Rzym.

Trzecia trąba, Obj. 8:10-11

Kiedy zabrzmiała ta trąba, wielka gwiazda spadła z nieba i na 1/3 rzek i wód. Trzecim posłańcem do prawdziwego Kościoła był Ariusz. Ariusz był wielokrotnie napiętnowany za głoszenie prawdy i występowanie przeciwko fałszywej doktrynie o naturze Jezusa. Ariusz może być pokazany pod symbolem tej wielkiej gwiazdy, która spadła z nieba. Niebo w tym przypadku przedstawia władze religijne (nie prawdziwe niebo). Oznacza to, że jego potępienie nie było haniebne, ponieważ odpowiada ono odpadnięciu od łask nominalnego systemu religijnego. Ariusz, wielka gwiazda, jest tutaj nazywana „piołunem”, co oznacza gorycz. Pamiętajmy, że relacja ta spisana jest z perspektywy świata, czyli z punktu widzenia nominalnego chrześcijaństwa. Dla nominalnego systemu religijnego Ariusz i jego nauki były dość gorzkie, ponieważ głoszone przez niego prawdy było sprzeczne z ich własnymi, fałszywymi naukami i doktrynami.

W tekście mamy zaznaczone, że ci, którzy pili gorzką wodę, na którą spadł „piołun”, umarli. W rzeczywistości ci, którzy poszli za Ariuszem, uważani byli za „niechrześcijan” przez rosnący i potężny system państwowo-kościelny. Ponieważ posłannictwa pochodzące z trąb są napisane z nominalnej perspektywy, „śmierć” o której mowa w tym miejscu oznaczałaby utratę ich nominalnych zwolenników. Nawet do dnia dzisiejszego, wielu naśladowców Chrystusa jest nadal uważanych za „niechrześcijan”, ponieważ nie zgadzają się z fałszywą doktryną Trójcy.

Czwarta trąba, Obj. 8:12

Gdy zabrzmiała czwarta trąba, została ugodzona 1/3 część słońca, księżyca i gwiazd. Symbolika ta oznacza dalsze zaciemnienie światła prawdy podczas panowania papiestwa i tzw. „ciemnych wieków”. Spójne przesłanie Ewangelii (słońce), proroków (księżyc) i apostołów (gwiazdy), zostało przyćmione.

Trzykrotne „Biada”, Obj. 8:13

Pierwsze cztery trąby odpowiadają pierwszym czterem pieczęciom z Obj. 6 rozdziału. Konie (doktryny) uległy degradacji i przybrały w końcu postać chorego, bladego konia; innymi słowy, wszystkie drogi prawdy uległy zaciemnieniu. Ale Obj. 8:13 zaznacza chwilę zmiany, jak chodzi o wpływ trąb. Do tego momentu dochodziło do ciągłej degradacji doktryny, ponieważ ludzie odrzucali Prawdę wylewaną przez każdego kolejnego posłańca. Podobnie jak w przypadku czwartej pieczęci, brzmienie czwartej trąby przyniosło Prawdę z powrotem do prawdziwego Kościoła. Jednak prawdziwa doktryna nigdy nie jest mile widziana przez systemy nominalne. Dlatego też trzy ostatnie trąby są postrzegane jako trzy główne „nieszczęścia” z powodu ich wpływu na system papieski [komentarz Redakcji: por. Ezech. 2:10, zgodnie z którym: „I rozwinął go przede mną. A był zapisany z jednej i z drugiej strony. Były zaś na nim wypisane skargi, jęki i biadania.” Siedem trąb odpowiada zatem 1) skargom, 2) jękom, 3) jękom, 4) skargom, 5) biadaniu, 6) biadaniu, 7) biadaniu].

Piąta trąba, Obj. 9:1-12

Podobnie do trzeciej trąby, gdy rozlega się piąta trąba, widzimy inną gwiazdę spadającą z nieba. W związku z tym, powinniśmy spodziewać się w historii wielkiego przywódcy duchowego odrzuconego przez papiestwo. Ten przywódca otwiera bezdenną otchłań, z której wyszła szarańcza, podobna do koni, które żądliły jak skorpiony. Ten dramatyczny i malowniczy język wskazuje, że oto pojawiły się doktryny (konie), które zadziałały jak zaraza na system papieski (szarańcza to rodzaj plagi, zwłaszcza z dodatkową umiejętnością użądlenia jak skorpiony). Rozsądnym wyjaśnieniem, które pasuje do okresu czasu o jakim mowa, byłoby tłumaczenie Biblii z łaciny na język angielski przez Wycliffe’a.

Tłumaczenie Biblii przez Wycliffe miało olbrzymi wpływ na ludność Europy, ponieważ otwarło dostęp do nieograniczonej ilości potencjalnej prawdy, która wcześniej była ograniczona przez kontrolę papiestwa nad Biblią w języku łacińskim. Jak stosowne jest zatem porównanie do uwolnienia z dołu bez dna, aby zilustrować tak głęboki i nieograniczony wpływ, jaki Słowo Boże miało zarówno na tych, którzy pilnie go studiują, i na tych, którzy tego nie robią! Alternatywną ścieżką interpretacji tego fragmentu stosowaną przez niektórych jest przyjęcie, że piąty okres dotyczy reformacji, począwszy od roku 1517 i działalności Marcina Lutrem, a następnie jego tłumaczenia Biblii na język niemiecki.

W tym czasie władza papiestwa nad ludźmi była najpotężniejsza, a efekt tłumaczenia Biblii Wycliffe’a nie rozprzestrzenił się w całej Europie. Wersety wskazują, że szarańcza „żądliła” i „dręczyła” system katolicki przez ograniczony czas. Jednak według wersetu 6 „A w owe dni będą ludzie szukać śmierci, lecz jej nie znajdą, i będą chcieli umrzeć, ale śmierć omijać ich będzie”. Przypomnijmy, że śmierć w tej perspektywie wskazuje na nawrócenie. Widzimy zatem, że wiele osób chciało wówczas odejść od katolicyzmu, ale nie mogło. Wielu chciało zostać protestantami, ale właściwy czas jeszcze nie nadszedł. Tak więc okres ten spowodował wiele problemów dla papiestwa, a te problemy miały się jeszcze pogłębić. „Biada” związane z reformacją miały nadejść wraz z następną trąbą.

Uwaga: Werset 4 pomaga zweryfikować nasz pogląd, że fragmenty o trąbach są napisane z perspektywy reszty świata i nie są opiniami prawdziwego Kościoła. Szarańcza, która wydaje się być symbolem negatywnym, faktycznie okazuje się pochodzić od Boga, ponieważ nie wolno jej szkodzić niczemu, co jest zielone (tzn. komukolwiek, kto jest usprawiedliwiony przez Chrystusa), ale wolno jej atakować tylko tych, którzy „nie mają pieczęci Boga na swoich czołach”. Jest to dobre przypomnienie, że Pan jest ze swymi świętymi. Chociaż Objawienie jest wypełnione wieloma plagami, udrękami i nieszczęściami, jesteśmy pewni, że Bóg jest z prawdziwym Kościołem i nadal będzie dostarczał pokarmu dla Jego cennej trzody (Ps. 23) [komentarz Redakcji: niektórzy uważają, że gwiazdy spadające z nieba sugerują czasy Ariusza i Reformacji. Wydaje się, że czas Wycliffe’a nie różni się znacznie od czasów mrocznych wieków i epoki Piotra Waldo; w tym ujęciu, czasy Reformacji lepiej pasują do piątej trąby].

Szósta trąba, Obj. 9: 13-21

Reformacja rozpoczęła się w szóstym okresie Kościoła na dźwięk trąby, a jej początek wyznaczyło uwolnienie czterech aniołów. Obj. 9:15 mówi nam, że ci czterej aniołowie zostali „przygotowani na godzinę, dzień, miesiąc i rok”. To proroctwo czasowe najprawdopodobniej przenosi nas do roku 1799 (sformułowanie to łączy się z 1260 dniami proroka Daniela). Rok 1799 wyznacza czas, w którym papiestwo straciło swoją władzę polityczną; papież umarł, a Napoleon uniemożliwił wybór nowego papieża. Tak więc, kulminacyjne wydarzenie, jakie rozbiło władzę papieską, miało swoje źródło w brzmieniu szóstej trąby i uwolnieniu czterech aniołów. Alternatywnie, niektórzy widzą rozpoczęcie się tego okresu wcześniej, ale nie przed rokiem 1648.

Aniołom tym, w czasach Reformacji, towarzyszy wielu jeźdźców. Konie, jak już zostało wspomniane, reprezentują doktryny, a reformacja dostrzegła wiele prawd doktrynalnych, mimo papieskich wpływów. Najbardziej godna uwagi była prawda promowana przez Marcina Lutra, że zbawienie jest dostępne przez wiarę, a nie przez ustanowione przez katolików rytuały, powtórzenia i uczynki. Następnych kilka wersetów opisuje w jaki sposób konie (doktryny) „nękają” ludzi i „zabijają” ich. Ci, którzy nie są zabici przez ogień, są zabijani przez duszą-

cy efekt dymu i siarki.

I ponowne, „zabicie” oznaczałoby przejście od katolicyzmu do prawdziwego chrześcijaństwa. To doświadczenie pokazuje niezwykły kontrast z poprzednią trąbą, kiedy to wielu szukało śmierci, ale nie umierało. Podczas Reformacji wiele osób nawróciło się, podczas gdy w czasie poprzedniej, piątej trąby, stosunkowo niewiele z nich opuściło system nominalny. Obj. 9:20-21 wskazuje, że ci, którzy nie zostali zabici – nawróceni przez reformę doktrynalną, nie żałują wielu swoich grzechów. Podobnie, ci, którzy nie opuścili systemu papieskiego (zwłaszcza jego przywódcy), nie zostali moralnie wstrząśnięci wydarzeniami jakie miały miejsce podczas Reformacji, ale raczej walczyli jeszcze mocniej, aby utrzymać swoje wpływy i władzę nad ludźmi.

Jednak szósta trąba to nie tylko reforma religijna. Przesłanie Lutra wzmocniło ludzi, dając im kontrolę nad ich własnymi przekonaniami, a Reformacja ustanowiła precedens kwestionowania papieskiego autorytetu. Co ciekawe, ten precedens rozprzestrzenił się w społeczeństwach i ostatecznie doprowadził do zakwestionowania władzy geopolitycznej, jak w czasie Rewolucji Francuskiej w 1789 roku. W 1799 roku, kontrola papiestwa została ostatecznie usunięta, gdy papież umarł w więzieniu. Widzimy więc, że szósta trąba nie tylko wpłynęła na świat religijny, ale także na geopolityczny porządek świat i społeczeństwo w ogólności. Szósta trąba była bardzo wszechstronną trąbą i spowodowała wielkie „biada” dla systemu papieskiego.

To jednak nie oznaczało końca szóstej trąby. Wprost przeciwnie, wydarzenia te spowodowały eksplozję biblijnego oświecenia w pierwszych latach XIX wieku.

Biblijne oświecenie i siedem grzmotów

W Księdze Daniela 12:4 zostało powiedziane Danielowi, aby „zamknął te słowa i zapieczętował księgę, aż do czasu ostatecznego”. Dan. 12:9 dodaje: „I rzekł: Idź, Danielu, bo słowa są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu ostatecznego”. Obiecane zrozumienie proroctw Daniela nastąpiło dopiero w czasach końca.

W Obj.10:2 wspomniano o małej książce, prawdopodobnie odwołującej się do Księgi Daniela. Kontynuując ten sam werset, anioł kładzie swoją prawą (uprzywilejowaną) stopę na morzu, które zazwyczaj reprezentuje niespokojną ludzkość, a lewą stopę na ziemi, która reprezentuje ustanowioną władzę na ziemi. Akt ten może wskazywać, że łaska została przeniesiona z ustanowionej władzy (ziemi) na lud (morze). Jest to ważne, ponieważ potwierdza, że znajdujemy się we właściwym czasie po Rewolucji Francuskiej, kiedy wiele narodów przeszło rewolucje w wyniku których władza została oddana w ręce ludu (przemiana monarchii absolutnej w monarchię ograniczoną).

Ten transfer władzy pozwolił także ludziom na swobodne studiowanie proroctw biblijnych w ich własnych językach, co naturalnie doprowadziło do głębszego zrozumienia proroctw biblijnych i prawd.

Następny werset, Obj. 10:3, mówi o siedmiu „grzmotach”, które niosły ze sobą pewną wypowiedź. Najwyraźniej w tym czasie pojawia się wielkie posłannictwo, ujawniające proroctwa biblijne, które wcześniej nie były zrozumiane. Uczeni mieli trudności z identyfikacją tej wiadomości. Być może jest to uzasadnione w kontekście Obj. 10:4, zgodnie z którym „A gdy przebrzmiało siedem grzmotów, chciałem pisać. Wtedy usłyszałem głos z nieba, mówiący: Zapieczętuj to, co powiedziało siedem gromów, i nie zapisuj tego!”.

Grzmoty naprawdę brzmią, ale nie są zapisane. Oznacza to, że wielkie przesłanie zawierające prawdy o proroctwie biblijnym faktycznie zostaje opublikowane w tym czasie, ale nie zyskuje na popularności, ani nie wpływa na ludzi [przyp. Reakcji: niektórzy łączą siedem grzmotów z siedmioma głosami z Księgi Psalmów 29:3-8].

W latach 20. XIX w. na konferencjach w Albury spotkało się czterdziestu duchownych i osób świeckich o różnym pochodzeniu religijnym. W 1829 r. opublikowali oni siedem wniosków dotyczących proroctw biblijnych. Te siedem wniosków może odpowiadać siedmiu grzmotom, ponieważ pasują one tak co do czasu, jak i co do opisu. Są one uderzająco podobne, jeśli nie identyczne, z tym, co dzisiaj uznalibyśmy za biblijną prawdę!

Wnioski z konferencji w Albury były następujące:

Obecna, chrześcijańska dyspensacja, nie przejdzie do stanu tysiąclecia przez stopniowe zwiększanie głoszenia ewangelii; ale zostanie zakończona przez sąd kończący się zniszczeniem kościoła i systemów politycznych, w ten sam sposób, w jaki zakończyła się dyspensacja żydowska.

Żydzi zostaną przywróceni do swojej ziemi w czasie sądu.

Sąd spadnie głównie na chrześcijaństwo i zacznie się od tej części kościoła Bożego, która jest najbardziej uprzywilejowana i dlatego jest najbardziej odpowiedzialna.

Po tych sądach nastąpi Wiek Tysiąclecia, okres ogólnego błogosławieństwa dla całej ludzkości, a nawet dla zwierząt.

Drugie przyjście Jezusa rozpocznie się przed lub na początku Wieku Tysiąclecia.

Okres 1260 lat rozpoczął się w czasach panowania Justyniana i zakończył się w czasie rewolucji francuskiej, kiedy czasze opisane w Objawieniu zaczęły być wyle-

wane

Nasz błogosławiony Pan wkrótce się pojawi.

To niezwykłe, że ci ludzie byli w stanie rozpoznać i zgodzić się co do tak wielu prawd przed powrotem naszego Pana w 1874 roku.

Siódma trąba, Obj. 11:15

Siódma trąba brzmi w Obj. 11:15, a potężne głosy w niebie mówią: „Panowanie nad światem przypadło w udziale Panu naszemu i Pomazańcowi jego i królować będzie na wieki wieków”. Działalność br. Russell’a odpowiada powrotowi Jezusa w 1874 r. i ten werset jest powszechnie uważany za dowód rozpoczęcia panowania Jezusa w tym czasie. Jezus używa teraz swojej władzy, aby zburzyć królestwo tego świata, a wkrótce ustanowi swoje pokojowe królestwo na ziemi. Jest to pokazane w wersetach 18 i 19.

Obj. 11:16-17 opisuje 24 starszych oddających cześć Bogu i wielbiących Go. Uważa się, że 24 starszych reprezentuje proroków lub proroctwa Starego Testamentu. Podczas tego okresu Kościoła, kiedy jesteśmy na krawędzi wypełnienia się Bożego planu zgromadzenia całej ludzkości w celu wylania na nią błogosławieństw, wielbią oni Boga. Alternatywnie, są oni reprezentowani przez 24 zmiany kapłańskie (1 Kron. 24, typ na kapłaństwo, kościół) lub 24 zmiany muzyków (1 Kron. 25, typ na starożytnych świętych). Ten ostatni punkt widzenia może być poparty przez pewien szczegół wizji 24 starszych, z których każdy ma harfę.

Dzieje Ap. 3:21 przypominają nam o „czasach odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków mówił Bóg przez usta świętych proroków swoich.” Proroctwa Starego Testamentu głosiły pełen miłości Boży plan przywrócenia ludzkości do doskonałości. Jednak w jakiś sposób, dzięki szaleńczym oszustwom Szatana, ludzie nie potrafili rozpoznać tej miłości i przedstawiali Go jako Boga zemsty, bez litości. Ale teraz, podczas siódmego etapu Kościoła, kiedy wiedza się zwiększa i księga może zostać otwarta, te proroctwa są rozumiane jako ukazujące cudowny plan Boży dla ludzkiego odkupienia.

Takie było przesłanie nauczania brata C.T. Russell’a. Otworzył on Pisma Święte, aby pokazać Boży plan oddania Jezusa jako okupu za Adama. Pokazał, w jaki sposób ofiara okupu została zastosowana w stosunku do całej ludzkości, w harmonii z Bożą sprawiedliwością. Unikalne przesłanie br. Russell’a ujawniło nie tylko doktrynę o okupie, ale także inne doktryny: dwa zbawienia, ofiara za grzech, dozwolenie zła, powrót naszego Pana, restytucja, itd. Często bierzemy te prawdy za pewnik i traktujemy je jak cos naturalnego, ponieważ są one podstawą naszej wiary. Jednak łatwo jest stracić koncentrację i myśleć, że możemy być bardziej oświeceni, jeżeli zamiast nich będziemy roztrząsać zawiłości wydarzeń opisanych w Świętych Pismach. Pamiętajmy, że te proste fundamenty naszej wiary były wstrząsem dla wielu osób w czasach C.T. Russell’a.

Przesłanie siódmego anioła do Kościoła przyniosło nam to niewiarygodne zrozumienie – pokarm na czas słuszny. W rezultacie jesteśmy błogosławieni ponad miarę, gdyż żyjemy w czasach tak wielkiego światła. Pamiętajmy, aby to światło świeciło innym, aby mogli zobaczyć prawdziwy Boży charakter. Nasz dobry przykład niech pobudzi innych do wychwalania naszego Ojca Niebieskiego w tym wyjątkowym czasie, w którym mamy przywilej żyć.

Stein Benjamin